

Proloog

Behalve het vage tikken van de vele uurwerken in de vertrekken van oom Pleizerius is er niets of niemendal te horen in de oude villa. Ook niet het mompelen beneden van de oude huishoudster Gertruda Zuurtje. 'Die is vast naar de markt op het dorpsplein,' zucht Milli en ze staart verveeld uit het raam. Villa Geestdrift, want zo heet het oude huis, staat hoog op een heuvel aan de rand van het dorpje Merkenwouwen. Zij en haar broer Mike zijn er komen wonen na het overlijden van hun ouders. En nu zit Milli op een nieuwe school. Op haar bureau ligt een leeg velletje papier. 'Strafwerk,' zucht ze, '...alweer.'

Na de verhuizing van de stad naar het dorpje was er geen lol meer aan. Het dorp was niet veel groter dan een postzegel op een enveloppe en hun oom verkoos een terugge-trokken bestaan of ging op reis. Wanneer hij dan weer terugkwam had hij altijd wel een of andere oude klok bij zich. "Een bijzonder uurwerk" zoals hij het ding dan noemde. Nóg een. En dan sloot hij zich dagenlang op in zijn vertrekken met z'n "bijzondere uur-werk" alsof hij iets te verbergen had. Zelfs Gertruda Zuurtje werd er af en toe kribbig van.

Het is een zonderlinge oude man die oom Pleizerius, met z'n bijzondere uur-werkencollectie. Maar hij laat er nauwelijks iets over los. Milli vraagt zich dan ook af wat er aan de hand is. Want waarom zou je zo geheimzinnig doen over een stomme oude klok? Maar dat is nog niet alles. Zelfs haar broer Mike lijkt na de begrafenis van hun ouders wel een vreemde voor haar. Hij is een paar jaar ouder dan Milli en heeft op hun nieuwe school, het Uyluwisius-college, een zekere Gabe ontmoet. Een sukkel van een pestvriend en die twee zijn nu onafscheidelijk. En nu zit Milli sinds kort ook nog op die school, als brugpieper, tot grote hilariteit van die twee. Dat had haar op geen slechter moment kunnen overkomen.

'Het leven is niet eerlijk!' zucht ze. Want door al deze oneerlijke gebeurtenissen dwaalen haar gedachten steeds vaker af. En dan heeft ze het nog niet eens over die afschuwelijke geschiedenisleraar, een zekere meneer DeMeester, gehad. Hij is een van de leraren op het Uyluwisius-college die werkelijk alle narigheid die je al had op wonderbaarlijke wijze steeds weer wist te verdubbelen. Milli had het niet slechter kunnen treffen. Ze zucht. Hoe had haar leven toch zo'n afschuwelijke wending kunnen nemen? En nu begint ze ook nog eens steeds vaker weg te dromen tijdens zijn lessen! Milli staart boos naar het nog steeds lege strafwerkblad op haar bureau. Een diepe zucht, want echt...

Hoe kon je nu twee mensen begraven wanneer je hun lichamen nooit hebt kun-

nen terugvinden? En hoe hadden ze nu het ouderlijk huis kunnen verkopen om dan de kinderen mee te geven aan een oom die ze nauwelijks kenden? Milli zucht. Oom Pleizerius was dan weliswaar de veel oudere broer van haar moeder, hij is erg op zichzelf terwijl haar ouders vele vrienden hadden gehad. En dan nog steeds dat lege blad! Ze kan maar niet beginnen voor die bullebak van een DeMeester met z'n stomme geschiedenislessen. Ze vezint liever zelf iets.

'Geestrijke prietpraat... pfff,' mompelt Milli. Zo had ie haar schrijven genoemd toen hij haar betrapte bij het schrijven van een verhaaltje onder zijn les. Die DeMeester had altijd kritiek, maar zei nooit wat ie dan wel verwachtte tijdens zijn lessen. En Milli kan nou eenmaal niet uren door blijven luisteren naar de eindeloze woordenstroom die steeds over zijn lippen komt over voorbijgaande tijden. Ze droomt dan steeds weg. Ze wil liever zelf iets bedenken. Milli staart naar het lege blaadje. Misschien moet ze iets schrijven over Pasen, want dat is het bijna. En ze vraagt zich af of de paashaas Merkenwouwen wel weet te vinden. Staat het wel op de kaart? Milli tuurt bedachtzaam naar de bosrand onder aan de heuvel. Mike is vast weer de hort op met die stomme Gabe. Die struinen wel vaker door de bossen rond Merkenwouwen.

Beter! Heeft zij het rijk even helemaal voor zichzelf. Milli begint te grijnzen. En even geen gezeur van Zuurtje, want die is ook nog wel even weg. Nog beter! Milli luistert geconcentreerd naar het vage gerikketik van de vele uurwerken verderop in de oude villa. Ze heeft haar oom wel eens zorgelijk horen mompelen achter de gesloten deur. Maar door al dat gerikketik heeft ze hem nooit goed kunnen verstaan, al stond ze nog zo dicht tegen de gesloten deur aan te luistervinken.

'Het kan niet anders of oom Pleizerius voert iets in zijn schild,' mompelt ze grimmig. Milli staart naar de kerktoeren in de verte. De wijzers staan bijna op het vierde uur. Nog een paar minuten en de kerkklok begint te luiden en de klokkenverzameling van oom Pleizerius begint te rinkelen en te kinkelen dat het een lieve lust is. Milli veert op. Tuurlijk, dat ze daar niet eerder aan heeft gedacht! Geschiedenis gaat toch ook over tijd? Alles begint met tijd! Ook zijn lessen... helaas, grinnikt ze. We worden geboren op een bepaalde tijd! Ook die DeMeester! Al zou ie vast graag geloven dat met hem de hele wereld pas begonnen is. 'En we gaan ook allemaal dood op een bepaalde tijd.' Milli huivert. 'Een onbepaalde tijd,' corrigeert ze zichzelf.

Nee, je weet het nooit. En soms komt het zo onverwacht dat je er maar nooit aan lijkt te wennen. Het is alweer bijna drie jaar geleden, maar steeds wanneer ze iemand in Villa Geestdrift hoort rondlopen of met deuren hoort slaan, denkt ze als eerste aan haar ouders. Maar dan is het Mike, Zuurtje, oom Pleizerius of de wind, nooit een van haar ouders. Dat kan ook niet, dat weet Milli zelf ook wel. Maar op een of andere manier zegt haar gevoel toch: ze leven!

Milli slikt. Er zouden spullen gevonden zijn, vlak naast een heel woest kolkende rivier. En deze rivier had hen verzwolgen en meegesleurd naar ze weten niet waar. Maar Milli kan dat maar niet accepteren. Daar was ze voor behandeld bij de schoolpsycholoog, Van Waddenquel heet ie, maar het mocht niet baten. Ze denkt het nog steeds. Zou dat ooit slijten? Milli wil er niet meer aan denken. Ze heeft genoeg gehuild, nachten lang. Maar gelukkig is dat nu voorbij. Milli slikt en kijkt

gauw weer naar de kerktoren in de verte.

Wanneer ze haar hand voor één oog houdt kan ze vast zien hoe de lange wijzer verder tikt tot aan het vierde uur. 'Nog vier minuten,' fluistert ze, 'en dan is het zover.' Zag ze daar nu die wijzer bewegen? Jawel, al was het een ietsepietsie. Nog drie minuten... Milli denkt na. De Olympische Spelen! Zal DeMeester die interessant vinden? Ook om de vier jaar. Wat nog meer? Hmm, laat eens denken... Haar oog begint te tranen. Zag ze daar nou die lange wijzer weer een pietsie bewegen? Jawel! Nog twee mintuten... Milli houdt haar hand voor haar andere oog. En de vier seizoenen. Ook een leuk onderwerp. Wat is nog meer met een vier? Een klavertje vier! Tuurlijk, heb ik wel nodig tijdens zijn lessen, grinnikt ze. Daar versprong weer de wijzer... Nog één minuut! Dan vouwt ze haar handen tot twee kokertjes en tuurt erdoor alsof het een verrekijker is. De laatste minuut gaat nu in. Een schrikkeljaar! Tuurlijk! Ook om de vier jaar. Kan ik schrijven dat ik van die DeMeester heel erg geschrokken ben...

'Heu?' Milli buigt zich voorover naar het raam. Ziet ze dat nou goed? De hele wijzerplaat is leeg. Maar echt! De wijzers zijn weg. Hoe kan dat? Milli kijkt verdwaasd om zich heen. Had ze zich vergist? Dan kijkt ze weer naar de kerkklok, maar ze ziet niet meer dan een grote ronde witte plaat, met alleen nog romeinse cijfers. Ze weet toch zeker dat ie zo-even nog wijzers had. Maar hoe dan? Milli spitst haar oren.

Er is iets vreemds met de oude villa, nu hoort ze het. Ze mist iets. Het is opeens stil. Eng stil zelfs. De kerkklok had het vierde uur moeten slaan, maar heeft dat natuurlijk niet gedaan zonder wijzers. Maar ook het gerikketik van oom Pleizerius' bijzondere klokkencollectie is opeens niet meer te horen. Dat is vreemd. Het zou nu zelfs een gerinkel en gekinkel van jewelste moeten zijn in de oude villa! Milli tuurt gespannen naar haar slaapkamerdeur. Ze moet zich vergist hebben. Overal is toch een logische verklaring voor?

Misschien zijn ze met de kerkklok bezig geweest zonder dat ze het in de gaten had. Dat zou nog kunnen, maar dat verklaart de stilte in de oude villa nog niet. Die klokkenverzameling hoor je altijd overal. Wie heeft die dan stop gezet? Milli is opgestaan en opent voorzichtig haar slaapkamerdeur. Gespannen tuurt ze de gang in. Stilte. 'Hallo!' roept ze. Niemand. Waar zou Mike zijn? 'Hallo!' roept ze nog eens. Maar het blijft stil. Vlug sluit ze de deur en ze gaat snel weer achter haar bureau zitten.

Villa Geestdrift is behalve een zeer oude, nogal merkwaardige en soms zelfs ronduit angstaanjagende villa. Er waren wel vaker deuren die zomaar dichtvielen, krakende vloerplanken alsof er iemand rondliep die je niet kon zien en vreemde geluiden die van de zolder of uit de kelder leken te komen, zonder dat daar iemand was. Milli had samen met haar broer Mike nog wel eens rondgeslopen door de rommelige zolderkamers vol oude meubels en oude kleding. Maar het leek haar toch echt niet meer dan een gewone rommelzolder van een paar oude mensen waarin je eigenlijk leuk rond kon struinen en verkleedpartijen kon houden. Ze had ook wel eens rondgeslopen in de vochtige kelders, samen met Mike en die suffe vriend van hem, die Gabe. Maar meer dan een uitgebreide